

Chronister

Simone Otten

Chronister

Chronister

Eerste druk november 2011

Vierde druk januari 2024

© 2011 Simone Otten

Alle rechten voorbehouden

Auteur: Simone Otten

Druk: Brave New Books

Omslagontwerp: Youness Elh

Binnenwerk: Simone Otten

Oorspronkelijke titel: Chronisters Klif

ISBN 978 94 649299 0 4

NUR 334

www.simoneotten.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Brian

PROLOOG

Ik begrijp het niet. Het frustreert me. Is het een vloek of een gave? Of beide? Ik vraag me zoveel af, maar tot wie moet ik mij wenden? Zal ik ooit iemand vinden die mij begrijpt? Hopen dat er wellicht iemand anders bestaat die moet leven in deze verschrikkelijke conditie is zinloos. Dat is te veel gevraagd. Bovendien zou ik niemand dit lijden toewensen.

Het hoort onmogelijk te zijn en toch is het mijn realiteit. Veel mensen zouden er waarschijnlijk alles voor geven.

Maar ik niet.

Ik hoop vaak dat het op een dag voorbij zal zijn. Dat ik mijn ogen kan sluiten en na al die jaren weer eens uit kan rusten.

Waar heb ik dit aan verdiend?

Dit is geen leven. Dit moet de dood zijn.

Dit moet de hel zijn.

1

Met tegenzin sloeg ik nog een bladzijde om van mijn wiskundeboek. Ik was al minstens een uur aan het leren, maar er bleef niets hangen. Ik betrapte mezelf er steeds weer op dat ik uit het raam begon te staren, naar niets in het bijzonder.

Het regende, al de hele dag. Nergens was aan te merken dat het over twee weken al zomervakantie zou zijn. Ik zuchtte geïrriteerd bij die gedachte. Nog twee hele weken naar school. Ik zag er als een berg tegenop.

De deurbel ging. Blij dat ik een excuus had om mijn wiskundeboek even aan de kant te leggen, stond ik op om de deur open te doen.

Het was Jake, mijn oudste broer.

‘Sleutel vergeten?’ vroeg ik geamuseerd. Daar had hij de laatste tijd een gewoonte van gemaakt.

Hij knikte en sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Ik weet het, ik weet het. “Wie vergeet er nou zijn sleutel? Hij hangt in het kastje naast de voordeur. Het is niet heel ingewikkeld.”’ De manier waarop hij mijn stem imiteerde, was griezelig treffend.

Ik grinnikte, stapte opzij om mijn broer binnen te laten en sloot de deur achter hem. Ik vroeg hem hoe zijn werkdag was geweest, maar toen hij met technische termen begon te smijten, haakte ik direct af. Jake was automonteur en als ik ergens niets van begreep, waren het auto’s.

‘Wat eten we vanavond?’ vroeg Jake.

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Ik heb gisteren al gekookt,’ antwoordde ik, enigszins beledigd dat hij zich mijn geweldige spaghetti bolognese niet scheen te herinneren. ‘Malcolm zou vanavond koken.’

Jake zuchtte en rolde met zijn ogen. 'Nou, dan ga ik vast wat bestellen.' Hij liep de woonkamer in. Ik volgde hem.

Mijn jongste broer Malcolm was erg berucht om zijn kookkunsten, maar dat kwam voornamelijk doordat hij altijd vergat op welke dagen hij aan de beurt was en dus eigenlijk nooit kookte.

Terwijl Jake de trap op liep, plofte ik op de bank neer, waarna ik met tegenzin mijn wiskundeboek weer van de salontafel griste. Ik wist dat het weinig zin had om verder te gaan met leren – er zou toch niets blijven hangen – maar ik moest het proberen. Ik kon me niet nog een onvoldoende voor wiskunde veroorloven.

Met tegenzin sloeg ik het boek weer open. Na ongeveer een kwartier – voor mijn gevoel leek het wel een eeuw – merkte ik pas dat ik steeds hetzelfde zinnetje opnieuw las.

Ten einde raad gooide ik het boek weer op tafel. Geïrriteerd begon ik naar buiten te staren, met mijn armen over elkaar. Er bleef nooit iets hangen als het om wiskunde ging. Ik zou het na het eten nog wel een keer proberen. Ik moest er koste wat kost voor zorgen dat ik een voldoende zou halen. Ik wilde absoluut niet zakken op wiskunde en het spande erom. Als ik deze toets zou verpesten, zou ik niet over gaan. Dat was hoe slecht ik ervoor stond. Het hing af van deze ene toets. In mijn gedachten hoorde ik mijn moeder mij een preek geven over inzet en verantwoordelijkheidsgevoel. Ik grijsde mistroostig.

Ik herinnerde me als de dag van gisteren wat er allemaal was gebeurd op de dag dat mijn ouders om het leven waren gekomen. We zouden alleen even bij Jake langsgaan, die net op zichzelf was gaan wonen en destijds een paar kilometer verderop woonde. Mijn vader was blijkbaar de macht over het stuur verloren toen hij

probeerde een vrachtwagen te ontwijken en was het water in gereden. Drie dagen later was ik wakker geworden in het ziekenhuis. Malcolm had zeventien uren in een coma gelegen. Ashley – mijn andere broer – was er wonderbaarlijk genoeg zonder al te veel kleerscheuren vanaf gekomen. In zijn eentje had hij eerst mij en daarna Malcolm uit de auto weten te krijgen. Vanaf daar waren zijn herinneringen vaag.

Ongeveer twee uren nadat ik weer bij bewustzijn was gekomen, had Jake naast mijn bed gestaan. Vanaf het moment dat hij mij vertelde dat onze beide ouders om het leven waren gekomen in het ongeval – waar ik mij niets van wist te herinneren – beleefde ik alles in een roes.

Een paar dagen hadden ze me nog in het ziekenhuis gehouden ter observatie, maar op een gebroken schouder na leek ik helemaal in orde. Er had echter geen gips omheen gekund, dus zes weken lang heb ik met een soort band om mijn nek gelopen, waar ik mijn pols in moest hangen en waardoor mijn linkerarm er al die tijd wat zielig, slap en nutteloos bij had gehangen.

De dagen leken als in een soort waas aan me voorbij te zijn gegaan. We hadden beslissingen moeten nemen waar we allemaal niet klaar voor waren geweest.

Hun dood had mij en mijn broers onbegrijpelijk veel verdriet bezorgd. Toen mijn opa drie jaar daarvoor was overleden, had ik gedacht dat ik wist wat verdriet was, maar het verliezen van mijn ouders had een heel nieuw soort verdriet ontgrendeld, waarvan ik niet eens had geweten dat ik het in me had.

En daar kwam nog bij dat we niet wisten waar we heen moesten. We hadden verder geen familie in de buurt en Jake was de enige die op zichzelf woonde. Eigenlijk hadden we bij onze tante Marjet in moeten trekken, maar zij woonde wel erg ver weg. Een van haar eerste vragen

was of we dan ook van plan waren om veel tijd thuis door te brengen, want ze was wel erg gesteld op haar rust en privacy. Ze had er duidelijk weinig zin in om ineens met drie tieners te worden opgezadeld. Omdat ze ook nog eens ver uit de buurt woonde, was ik blij toen Marjet ons toestemming gaf om bij Jake in te trekken. Af en toe belde ze om te controleren of alles goed ging. Om te vragen of we nog iets nodig hadden. Maar naarmate de jaren verstreken, hoorden we steeds minder van haar.

Hoewel Jake destijds in een klein appartementje had gewoond met maar twee slaapkamers, waren we bij hem gaan wonen. Dat was verder de enige realistische optie. Drie maanden lang woonden we met z'n vieren in dat appartement, samen met nog een vijfde bewoner waar iedereen met een boog om heen leek te lopen.

Rouw.

Het was niet bepaald ideaal, maar in ieder geval beter dan ieder denkbaar alternatief.

In die tijd deelde ik een kamer met Jake, terwijl Ashley de kleinste slaapkamer had moeten delen met Malcolm. Het ging, maar we waren ontzettend opgelucht toen Jake met de mededeling was gekomen dat hij een groter huis had weten te vinden. We zouden allen een eigen slaapkamer kunnen krijgen. Het zou echter wel betekenen dat Jake moest stoppen met zijn opleiding en fulltime zou moeten gaan werken, maar dat had hij ervoor over. Wel had hij Ashley laten beloven dat hij ook een baantje zou gaan zoeken, omdat Jake het alleen niet kon betalen. Uiteraard had Ashley dat helemaal niet erg gevonden, omdat dat betekende dat we groter konden gaan wonen.

Ik zuchtte diep. Het was moeilijk te geloven. Alweer bijna vijf jaar geleden sinds we hier waren komen wonen. Meer dan vijf jaar geleden sinds het ongeval...

In het begin lukte het Jake en Ashley amper om ons allemaal te onderhouden en iedere maand weer rond te komen. Maar na een paar jaar hadden Malcolm en ik ook een baantje weten te vinden. Malcolm en ik zaten nog op de middelbare school, maar werkten inmiddels allebei bij een snackbar. Daarnaast had Ashley zijn functie als vakkenvuller kunnen verruilen voor een managementfunctie bij de supermarkt waar hij werkte. Dit had een aardige loonsverhoging met zich meegebracht.

Sinds we alle vier konden bijdragen in de kosten, was alles een stuk gemakkelijker geworden.

Het was vreemd, maar soms leek het ongeluk iets uit een ander leven. Ondanks alles waren we toch nog goed terecht gekomen. Iets wat we voornamelijk aan Jake te danken hadden. Hoe ouder ik werd, hoe meer ik mij realiseerde dat dat niet iets vanzelfsprekends was.

Ik schrok op uit mijn overpeinzingen toen Jake ineens achter me stond. Ik had hem niet eens de trap af horen komen. Hij had een zelfvoldane grijns op zijn gezicht.

‘Ik ben bang dat ik écht eten moet gaan bestellen,’ deelde hij grinnikend mede. ‘Malcolm is weer eens “vergeten” boodschappen te doen.’ Ik kon de aanhalingstekens in die zin gewoon horen.

Ondanks mijn sombere gedachten kon ik een glimlach niet onderdrukken. Dit kwam natuurlijk niet als een verrassing, maar Jake gaf Malcolm iedere keer toch weer opnieuw de kans om te laten zien dat hij de verantwoordelijkheid om een maaltijd voor het hele gezin te bereiden wel aan kon. Tot nu toe echter met weinig succes. We lachten er iedere keer weer om, maar eigenlijk was het helemaal niet grappig. Waar Jake, Ashley en ik alles redelijk voor elkaar hadden vijf jaar na de dood van onze ouders, was Malcolm nooit meer dezelfde persoon

geworden. Misschien gold dat voor ons allemaal wel, maar Malcolm was in ieder geval de enige die nog niet de kracht leek te hebben gevonden om zijn leven weer op te pakken.

Jake plofte naast me neer op de bank en sloeg een arm om me heen. Zijn gezicht stond plotseling ernstig.

‘Wat is er, zus?’ vroeg hij plechtig.

Ik had geen zin om hem te vertellen dat ik over onze ouders zat na te denken. Over het algemeen konden mijn broers en ik er inmiddels goed over praten, maar ik had er op dit moment even geen behoefte aan.

Ik haalde mijn schouders op en keek snel om me heen. Mijn blik viel door het raam op het bord in de tuin van het huis van de buren.

‘Ik zat even te kijken naar dat te koop-bord daar,’ loog ik. ‘Ik vroeg me gewoon af wanneer er eindelijk eens iemand komt wonen.’

Jake keek bedenkelijk op naar het makelaarsbord in de voortuin van het huis naast het onze.

‘Dat vraag ik mij eigenlijk ook wel eens af...’ zei hij. Peinzend fronste hij zijn wenkbrauwen. ‘Het staat al bijna een jaar leeg.’

Meneer en mevrouw Jagersma waren onze vroegere buren. Nadat hun kinderen het huis uit waren gegaan, waren ze verhuisd naar een kleinere woning. Een appartement ergens in de binnenstad, dacht ik.

Jake stond op. ‘Ik ga eten bestellen,’ zuchtte hij. Hij grijnsde wel naar me voordat hij de keuken in liep, maar ik wist dat hij baalde van Malcolms nalatigheid en dat hij zich tegelijkertijd zorgen om hem maakte. Het ging niet erg goed met Malcolm, maar hij wist ook niet meer wat hij met de situatie aan moest.

Ik wierp een blik op mijn wiskundeboek en besloot het voor vanavond maar weer even te laten voor wat het was.

Toen ik opnieuw naar buiten keek, zag ik de auto van Ashley de oprit op rijden. Een moment later stapte hij uit. Ashley's auto zag eruit alsof hij rijp was voor de sloop, maar dit was de enige auto die Jake op korte termijn via zijn werk had kunnen regelen voor Ashley, aangezien Ashley zijn vorige auto in de prak had weten te rijden afgelopen herfst. Wonderbaarlijk genoeg het tweede verkeersongeval waar hij zonder kleerscheuren vanaf had weten te komen.

Ik hoorde de voordeur open en dicht gaan en even later kwam Ashley de woonkamer binnen. Hij zag er vermoeid uit.

‘Hé, Saar,’ begroette hij mij met een half glimlachje. Ik glimlachte terug. Hij liep meteen door naar de trap. Halverwege stopte hij even. ‘Ik ga nog even studeren voordat we gaan eten hoor. Ik moet vanavond ook nog werken. Ik kom haast tijd tekort...’

Ashley had vanwege zijn drukke schema nergens anders meer tijd voor. Hij volgde een studie aan de universiteit, waarvan hij vaak aangaf dat het wellicht wat te hoog gegrepen was voor hem. Daarnaast werkte hij zoveel om zijn studie te bekostigen en omdat hij zich er verantwoordelijk voor voelde om zoveel mogelijk bij te dragen aan onze vaste lasten. Jake had al tegen hem gezegd dat hij meer om zichzelf en zijn toekomst moest gaan denken, maar Ashley zei dat hij het niet erg vond. En hoewel hij er altijd vermoeid uit zag, leek het er echt op alsof hij het allemaal wel aan kon. Het leek hem in ieder geval niet al te veel dwars te zitten. Alles wat hij moest doen, kreeg hij altijd weer voor elkaar en hij was nog altijd even vrolijk als anders.

‘Is goed,’ antwoordde ik. ‘Ik was ook al druk aan het studeren.’ Ik hield mijn boek omhoog.

‘Wiskunde, hè?’ vroeg hij plagend. Hij wist dat dat mijn slechtste vak was. Toen hij mijn gezicht zag, werd hij serieus. ‘Heb je een toets?’

Ik knikte.

‘Overmorgen. Herkansing. En ik móét het halen. Anders ga ik niet over.’

‘Zal ik je morgenavond anders even helpen?’ bood hij aan.

Ik had totaal geen zin om te leren en wilde al helemaal niet mijn broers kostbare tijd in beslag nemen, maar ik moest toegeven dat ik een beetje hulp wel kon gebruiken. Ashley was een stuk beter in wiskunde dan ik. Ik knikte.

‘Graag. Als je er tijd voor hebt natuurlijk.’

‘Ik máák tijd,’ zei hij resoluut, waarna hij zonder op mijn reactie te wachten zijn weg naar boven vervolgde.

Grijnzend sloeg ik mijn ogen ten hemel. Waar Ashley de kracht vandaan haalde voor zijn drukke schema, was me echt een raadsel.

Mijn blik dwaalde af naar het te koop-bord dat buiten in de regen stond, onder de dreigende lucht. Ik begon me oprecht af te vragen wanneer er eens iemand zou komen wonen. Het zou leuk zijn als er een gezin kwam wonen met kinderen van mijn leeftijd, bedacht ik me. Al mijn vrienden woonden in de stad waar ik ook naar school ging of in een dorpje daar vlakbij. Hier woonden niet zoveel jongeren. Het zou leuk zijn om ook wat vrienden dichterbij huis te hebben.

‘Hé, slaapkop!’

Ik schrok wakker en merkte dat ik in een rare houding lag, opgekruld in de hoek van de bank. Blijkbaar was ik zo in gedachten verzonken geweest, dat ik in slaap was gevallen.

Jake liet drie witte plastic tasjes op tafel ploffen.
'Eten!' riep hij enthousiast uit.

Hij liep naar de trap en schreeuwde naar Ashley en Malcolm dat ze naar beneden moesten komen. Ashley kwam als eerste de trap af. Hij had zijn werkkleding al aan. Hij plofte in een stoel tegenover mij neer en stortte zich op een van de plastic tasjes. Jake ging naast mij zitten en reikte mij een wit bakje aan.

Uiteindelijk kwam ook Malcolm de trap af sjokken. Hij negeerde ons volkomen, sjokte naar de tafel, griste een willekeurig bakje van tafel zonder te kijken wat erin zat en sjokte terug de trap op. Jake wierp me een geïrriteerde en ietwat bezorgde blik toe. Ik wist precies wat hij dacht: Malcolm was veranderd sinds onze ouders waren omgekomen en Jake maakte zich veel zorgen om hem. Hij was altijd een vrolijk en aanwezig kind geweest, maar na de dood van onze ouders was hij extreem terughoudend en haast onverschillig geworden. Althans, zo kwam hij over. Volgens mij was hij ontzettend getraumatiseerd en depressief en was dit hoe het zich uitte. Maar hij praatte niet veel meer tegen ons, dus we hadden geen idee wat er werkelijk in hem omging. Als Jake het niet zo in de gaten hield, zou hij iedere dag spijbelen en nooit meer naar zijn werk gaan.

Ashley sprong op en rekte zich uit. 'Ik moet werken,' zei hij, erg vrolijk voor iemand die zo'n beetje iedere dag van acht tot vijf colleges volgde en studeerde en daarnaast ook nog eens iedere avond van zeven tot tien moest werken.

Jake en ik zeiden hem gedag en hij vertrok. We zwegen terwijl we ons eten opaten. Jake had het als eerste op, zoals gewoonlijk. Ik had geen trek meer, dus ik zette mijn bakje ook aan de kant.

'Hoef je niet meer?' vroeg Jake hoopvol.

‘Tast toe.’

Hij trok het bakje naar zich toe en at de rest van mijn eten op.

‘Ga jij nog iets doen vanavond?’ vroeg ik, puur om de stilte te verbreken. Ik wist dat Jake eigenlijk nooit iets voor zichzelf deed. Bijna alles wat hij deed, draaide om werk of het runnen van het huishouden.

Maar tot mijn verbazing knikte hij. Verrast keek ik hem aan. Snel slikte hij een veel te grote hap eten weg. ‘Ik ga straks even naar hiernaast,’ zei hij met zijn mond nog halfvol.

Ik keek hem bevreemd aan. Naast ons woonde Richard. Een kalende, dikke, alcoholverslaafde man van rond de dertig, die eruitzag alsof hij net zo goed zestig had kunnen zijn. Sinds zijn vrouw en zoontje bij hem weg waren gegaan, was hij helemaal de weg kwijtgeraakt. De hele buurt ergerde zich aan hem, met zijn luide muziek, die je al kon horen als je de straat in kwam lopen. Wanneer iemand aanbelde om te vragen of de muziek wat zachter kon, deed hij straalbezopen de deur open, om je vervolgens aan te staren alsof hij water zag branden. Niet bepaald het type waar Jake mee om zou gaan, dacht ik.

Jake had blijkbaar al door wat ik dacht, want hij schudde lachend zijn hoofd. ‘Nee, niet naar die mafkees! Dáárheen.’ Hij wees naar het huis dat te koop stond. Ik fronste naar hem.

‘Er komt vanavond een man kijken,’ legde hij uit. ‘Toen jij lag te slapen, belde mevrouw Jagersma. Ze vroeg of ik de man wilde opwachten en hem het huis zou willen laten zien. Wel toevallig, hè? We hadden het er net nog over. Ik ben benieuwd of hij het koopt.’

‘Ik ook,’ moest ik toegeven. Het zou wel weer eens leuk zijn om burens te hebben. Andere burens dan Richard.

Bedenklijk fronste ik. 'Maar waarom belt ze jou? Daar is de makelaar toch voor?'

Jake stond op om de lege bakjes en plastic tasjes weg te gooien. Hij haalde zijn schouders op.

'Blijkbaar is de potentiële koper alleen vanavond in de stad en was het niet mogelijk om op korte termijn nog een afspraak in te plannen. Zelf had ze ook geen tijd om hierheen te komen en aangezien wij nog een reservesleutel hebben...' Hij verdween de keuken in.

Ik knikte langzaam en wierp een blik op de klok boven de televisie. Bijna zeven uur. Wat zou ik de hele avond moeten doen? Halfslachtig keek ik naar mijn wiskundeboek. Ik had mezelf al beloofd dat ik géén wiskunde meer zou doen vanavond.

'Ik ben boven!' riep ik uiteindelijk naar Jake. Ik liep de trap op, naar mijn kamer. Daar deed ik de deur achter me op slot, sloot de gordijnen en zette muziek op. Ik liet mezelf op bed vallen en sloot zuchtend mijn ogen.

Na een paar minuten kroop ik onder de dekens. Ik besloot de hele avond niets nuttigs meer te gaan doen en vooral niet meer aan wiskunde te denken.

2

Ik geeuwde en rekte me uit. Een waterig zonnetje dat door mijn raam naar binnen scheen, had me gewekt. Ik wilde me nog een keer omdraaien en verder slapen, maar plotseling schrok ik echt wakker. Ik vloog overeind en wierp een blik op mijn wekker, die 10:24 aangaf.

Bijna half elf! Ik had om negen uur al op school moeten zijn!

In paniek rolde ik uit mijn bed en haastte me naar de badkamer. Snel poetste ik mijn tanden en wierp een blik op mezelf in de spiegel. Ik zag dat ik mijn kleren van gisteren nog aan had. Ik haalde mijn schouders op en besloot dat douchen vanavond wel zou komen.

Ik griste mijn schooltas onder mijn bureau vandaan en sprintte naar beneden.

Toen ik de deur naar de hal open wilde doen, zag ik dat er een haastig geschreven plakbriefje op hing.

Sara,

Probeerde je wakker te maken. Deur zat op slot.

Heb je gered door je ziek te melden.

Graag gedaan.

- Jake

Ik kon een grijs niet onderdrukken. Jake had me gered.

Even nam ik de tijd om op adem te komen. Ik was ziekgemeld. Er was dus niets aan de hand. Bovendien was

ik toch al veel te laat, dus haasten had sowieso geen zin. Opgelucht liep ik de deur uit.

Terwijl ik op mijn gemak de oprit af liep, controleerde ik snel of ik al mijn boeken voor vanmiddag wel in mijn tas had. Gelukkig zag ik dat ik niets was vergeten.

Toen ik langs het vroegere huis van de familie Jagersma liep, kon ik het niet laten een nieuwsgierige blik te werpen op het bord in de tuin. Tot mijn grote verbazing was daar een grote sticker overheen geplakt, waar met dikke, witte letters *verkocht* op stond. Toen schoot me weer te binnen dat Jake gisteren het huis had laten zien aan een man die misschien interesse had. Blijkbaar had hij niet veel tijd nodig gehad om erover na te denken en had hij het huis onmiddellijk gekocht. Zo te zien was alles opmerkelijk snel geregeld. Bijzonder.

Aan het einde van de straat zag ik de bus naar de stad stoppen. De bus die ik moest hebben om op school te komen. Ik was al laat en ik wilde niet ook nog eens een half uur wachten op de volgende bus. Ik sprintte naar de bushalte. De buschauffeur sloot net de deur toen ik eraan kwam. Vlak voordat hij weg wilde rijden, bonkte ik op het raam. Hij opende de deur weer.

‘Net op tijd, meisje,’ merkte hij nors en bovendien totaal overbodig op. Ik knikte vluchtig, terwijl ik instapte, opgelucht dat ik de bus had gehaald.

Toen de bus voor mijn school stopte, sprong ik er als eerste uit. Snelwandeland ging ik naar binnen. Ik keek op mijn horloge. Het was de laatste les voor de middagpauze. Ik besloot dat het geen zin meer had om naar de les te gaan en haalde vast wat te eten in de kantine, waarna ik op een stoel aan onze vaste tafel neerplofte.

‘Sara!’ hoorde ik iemand roepen, toen ik net een hap van mijn vegaburger wilde nemen. Ik keek achterom. Blijkbaar kwamen mijn klasgenoten er al aan.

Michelle plofte naast mij neer en griste de appel van mijn dienblad.

‘Ik hoorde dat je ziek was,’ merkte ze nonchalant op, terwijl ze een hap nam.

Ik haalde mijn schouders op, terwijl ik afkeurend toekeek hoe ze mijn appel opat.

‘Ik voel me alweer wat beter.’

Even later kwamen Matthew en Gwen aan de andere kant naast me zitten. Ze begroetten me enthousiast en gingen daarna weer op in een blijkbaar heftige discussie. Ik besteedde er maar geen aandacht aan. Matthew, Gwen en hun nutteloze onderwerpen. Ze maakten vaak ruzie om niets. Ik keek er al niet eens meer van op.

Opeens wendde Matthew zich tot mij.

‘Hé, Eason,’ begon hij. Matthew noemde me al bij mijn achternaam zolang als ik me kon herinneren. Ik keek direct op van mijn dienblad. ‘Gwen, Michelle en ik gaan vanavond naar de film. Heb je zin om mee te gaan?’

Met tegenzin schudde ik mijn hoofd. ‘Graag, maar ik heb nog helemaal niet goed kunnen leren voor wiskunde. Ashley gaat me vanavond helpen, want ik snap er nog steeds niets van.’

Michelle zuchtte geïrriteerd en rolde met haar ogen.

‘Kom óp!’ riep ze gepikeerd uit. ‘We gaan naar die nieuwe horror! Die wil jij immers graag zien!’ Ze wierp me een veelbetekenende blik toe die ik negeerde.

‘Ik hou helemaal niet van horrorfilms,’ zei ik vlak.

Michelle schoof haar stoel een stukje dichters naar mij toe.

‘Ik heb Matt al beloofd dat ik mee ga, maar ik heb geen zin om met dat getrouwde stel daar de hele avond in de bioscoop te zitten!’ siste ze, terwijl ze richting Matthew en Gwen knikte.

‘De film duurt niet de hele avond,’ zei ik troostend.

Zuchtend rolde ze met haar ogen. ‘Je weet wat ik bedoel,’ beet ze me toe.

Ik grinnikte. Natuurlijk begreep ik wel wat ze bedoelde. Matthew en Gwen waren nu ongeveer een halfjaar samen. Ze konden soms zo opgaan in elkaars aanwezigheid, dat ze de wereld om zich heen leken te vergeten. Bovendien maakten ze ruzie om de meest nutteloze dingen. Zo vaak, dat het irritant begon te worden. Ik besteedde er zelf al geen aandacht meer aan, maar het leek Michelle allemaal heel erg dwars te zitten. Ze had een verschrikkelijke hekel aan Gwen, al leek ze nooit te willen vertellen waarom. Ik beloofde haar dat ik de volgende keer wel mee zou gaan en voegde er grinnikend aan toe dat ik hoopte dat ze het zou overleven. Zij vond dat een stuk minder grappig dan ik.

Ik kende Matthew en Michelle al sinds de basisschool. Ze waren mijn beste vrienden. Gwen kende ik sinds Matthew haar aan ons had voorgesteld. Tot grote ergernis van Michelle mocht ik haar graag. Michelle haatte haar. Ik vermoedde dat dat vooral te maken had met de mensen waar Gwen mee omging. Zij en haar vriendinnen, Maddie en Stella, zaten twee klassen lager dan wij en vooral Michelle kon hen niet uitstaan. Ze hielden zich alleen maar bezig met oppervlakkige zaken, zoals hun uiterlijk, uitgaan en jongens.

Hoewel ik Gwen graag mocht, moest ik toegeven dat Maddie en Stella vreselijk waren. Ze deden er alles aan om populair te zijn, zelfs als dat betekende dat ze andere mensen daarmee de grond in moesten trappen. En het

werkte, want ze waren zo ongeveer de populairste meiden van de school. Ik snapte niet hoe zo'n aardig meisje als Gwen het met hen uit wist te houden.

De bel kondigde het einde van de middagpauze aan. Gwen klaagde dat ze nu Engels had en dat ze Matthew vreselijk zou missen in de tijd dat ze hem niet zou kunnen zien. Matthew kuste haar op haar wang en Michelle keek mij walgend aan. Toen Matthew en Gwen even niet keken, deed ze alsof ze moest overgeven in haar tas.

Gwen voegde zich weer bij Maddie en Stella, terwijl ik samen met Matthew en Michelle naar Nederlands liep.

De dag ging ongewoon traag voorbij. Ik kon me de rest van de middag maar niet concentreren, mede doordat Matthew bijna iedere les naast mij zat en maar niet kon ophouden met zeuren over Gwen. Ik knikte en schudde mijn hoofd op de juiste momenten, terwijl ik eigenlijk met mijn hoofd al bij vanavond was. Matthew, Gwen en Michelle zouden naar de bioscoop gaan, terwijl ik de hele avond een afspraak had met mijn broer en mijn wiskundeboek. Ik zuchtte hardop bij die gedachte.

'Verveel ik je?' vroeg Matthew enigszins beledigd. Ik besepte dat hij nog steeds tegen me praatte.

'Nee, absoluut niet,' loog ik snel. 'Vertel maar verder.'

Ik wist dat ik niet goed kon liegen, dus blijkbaar kon het Matthew simpelweg niets schelen of hij mij verveelde of niet, want hij vervolgde zijn verhaal alsof hij nooit was onderbroken.

Uiteindelijk ging dan toch de bel. Zuchtend stond ik op, terwijl ik mijn tas inpakte. Matthew wendde zich tot Michelle en zei dat hij haar vanavond om acht uur op zou halen. Ze knikte nors, zei mij gedag en verdween het lokaal uit. Matthew wachtte tot ik mijn spullen had ingepakt.

Samen verlieten we het lokaal. Daar stond – wat een verrassing – Gwen al op hem te wachten, samen met Maddie en Stella. Gwen begroette mij vrolijk, terwijl Maddie en Stella mij afkeurend aankeken. Onze blikken kruisten elkaar, waarna ze een veelbetekenende blik met elkaar uitwisselden. Ik glimlachte even naar Gwen en negeerde haar vriendinnen.

Gwen begroette Matthew net iets te uitgebreid voor iemand die haar vriendje tijdens de lunch nog had gezien en vroeg toen opeens of Maddie en Stella vanavond ook mee mochten naar de bioscoop en of Matthew hen dan ook zou willen ophalen. Nog voordat ik voor Michelle kon hopen dat hij nee zou zeggen, antwoordde hij met een enthousiast ‘Tuurlijk, gezellig!’

‘Ik kom jullie rond een uur of acht wel ophalen,’ zei hij, zowel tegen Gwen als tegen Maddie en Stella. Maddie en Stella knikten ongeïnteresseerd en Gwen omhelste Matthew alsof ze hem drie jaar niet meer zou zien. Matthew wurmde zich los uit haar omhelzing, zwaaide vluchtig naar de meiden en liep toen richting de uitgang. Snel zwaaide ik naar Gwen en liep achter Matthew aan. Toen ik hem inhaalde, sloeg hij grijnzend zijn arm om mijn nek en trok me ruw naar zich toe, waardoor ik haast over mijn eigen voeten struikelde. Ik grinnikte en gaf hem een duw. Toen dat niets uithaalde, gaf ik hem er nog een stomp achteraan. We lachten, terwijl Matthew over zijn arm wreef op de plek waar ik hem had gestompt. Als kinderen stoeiden Matthew en ik altijd met elkaar. Vechten was eigenlijk misschien wel een betere omschrijving. Regelmatig was een van ons thuisgekomen met een blauw oog of een bloedende lip. Hoewel we elkaar niet meer zo toetakelden als vroeger, was die hardhandigheid met de jaren niet erg afgenomen.

‘Wil je een lift?’ vroeg hij grinnikend.

‘Ik ging er al van uit,’ zei ik knikkend.

Hoewel ik verder bij school vandaan woonde dan Matthew en mijn huis daardoor helemaal niet op zijn route lag, bracht hij me regelmatig naar huis. Autorijden was een van zijn grootste hobby’s. Matthew was ouder dan de meeste leerlingen uit de vijfde klas en daardoor een van de weinigen in ons jaar met een rijbewijs en de enige die een eigen auto had. Daar was hij al voor aan het sparen geweest zo lang als ik me kon herinneren.

We liepen de parkeergarage in, stapten in zijn rode convertible en reden richting mijn huis.

‘Ik vind het jammer dat je niet mee gaat vanavond,’ zei Matthew welgemeend.

‘Ik ook,’ zei ik. Ik zag al helemaal voor me hoe Michelle tussen Maddie en Stella in gepropt zou zitten op de achterbank van Matthews auto, terwijl Matthew en Gwen gezellig voorin zaten te kletsen. ‘Maar je auto zit nu sowieso al vol, nu Maddie en Stella ook meegaan.’

Matthew haalde zijn schouders op.

‘Zou Michelle het wel goed vinden dat zij meegaan?’ vroeg ik voorzichtig, maar veelbetekenend. ‘Ik bedoel... Had je het niet eerst even met haar moeten overleggen?’

‘Geen idee,’ antwoordde Matthew bedenkelijk. Ik zag aan zijn gezicht dat hij daar nu pas voor het eerst over nadacht. ‘Ik zie niet in waarom ze het erg zou vinden. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd, toch?’

Ik knikte, hoewel ik het niet met hem eens was. Zag Matthew dan echt niet in dat Michelle – zijn beste vriendin vanaf de basisschool – Gwen en haar vriendinnen helemaal niet mocht? Het was overduidelijk. Ik zuchtte onmerkbaar. Soms begreep ik niets van jongens.

Sneller dan ik had verwacht waren we bij mijn huis.

‘Uw halte, mevrouw,’ grijnsde Matthew.

‘Dank u zeer,’ grapte ik. Ik wenste hem veel plezier bij de film en stapte uit. Hij claxonnerde en reed de straat uit.

Tot mijn verbazing stond Jake’s auto al op de oprit. Ik rommelde wat in mijn tas tot ik mijn sleutels had gevonden, stak deze in het slot en liep naar binnen. Onwillekeurig moest ik denken aan hoe Jake bijna altijd zijn sleutels vergat. Ik grinnikte. Dat zou mij dus nooit gebeuren.

‘Ben je al thuis?’ riep ik in de richting van de woonkamer. Even later ging de tussendeur open. Jake stak zijn hoofd om de hoek.

‘Hé, zusje,’ begroette hij mij. ‘Ja, ik kon wat eerder weg vandaag. Er was niet zoveel te doen.’ Hij stak een plakbriefje in de lucht dat ik herkende van vanochtend.

Ik keek hem grijnzend aan, terwijl ik mijn jas ophing. ‘Perfecte reddingsactie,’ gaf ik toe.

Jake knikte hoogmoedig en haalde toen zijn schouders op. ‘Je was in een diepe slaap, volgens mij.’

Ik knikte. ‘Ik zal het wel nodig hebben gehad.’

Jake stapte opzij en hield de deur voor mij open. Ik liep langs hem heen de keuken in en hij kwam achter mij aan. Terwijl ik wat te drinken voor mezelf inschonk, ging Jake aan de eettafel zitten.

‘Heb je dat bord gezien, hiernaast?’ vroeg hij quasi-terloops.

Ik grijnsde naar mijn broer. Ik had al zo’n vermoeden gehad dat hij daar direct over zou beginnen.

‘Jazeker,’ antwoordde ik. ‘Schuilt er een goede makelaar in jou?’

Jake lachte en haalde zijn schouders op. ‘Die kerel was laaiend enthousiast. Ik liet hem het huis zien en hij zei direct dat hij het graag wilde kopen. Dus hij heeft

mevrouw Jagersma meteen opgebeld en blijkbaar is het al helemaal geregeld, aan dat bord in de tuin te zien.'

'Maar dat is wel heel erg snel, toch?' merkte ik op. 'Ik heb er geen verstand van, maar het lijkt me wel wat ongebruikelijk dat het allemaal zo snel gaat. Wat was het voor man?' Ik hoopte dat hij zou zeggen dat het een gezin met tieners was.

'Een jonge vent,' antwoordde Jake tot mijn teleurstelling. Hij fronste. 'Volgens mij nog jonger dan ik. Ik schat hem begin twintig. En hij is alleen.'

Ik grimaste, terwijl ik een slok van mijn cola nam. 'Wat moet hij alleen in zo'n groot huis? Dat ding heeft vijf slaapkamers.' Het was eenzelfde soort huis als waar wij woonden.

Jake haalde zijn schouders op. 'Ik weet het ook niet,' zei hij. 'Ik heb nog gevraagd of hij een gezin had of iets dergelijks, maar hij zei dat het gewoon voor hem alleen was. Hij zei dat hij veel spullen had.' Even leek hij in gedachten verzonken, maar daarna wendde hij zich weer tot mij. 'Zeg, zou jij vanavond willen koken?' vroeg hij toen aarzelend.

Ik trok een wenkbrauw op en keek hem afwachtend aan.

'Ashley zou vandaag koken,' beantwoordde hij mijn blik. 'Maar hij moet vandaag een uur eerder naar z'n werk dan normaal, dus hij gaat gelijk door vanaf de universiteit.'

Ik fronste.

'Alsjeblieft?' vroeg hij smekend. 'Jij kookt het beste van ons allemaal.'

Ik zuchtte. Op die manier kon ik toch niet weigeren?

'Moet ik nog boodschappen doen?' vroeg ik geërgerd.

Jake's gezicht klaarde direct op toen hij beseftte dat dat een "ja" was en hij schudde zijn hoofd.

'Heb ik al gedaan. Als je het niet erg vindt om een curry te maken, tenminste.'

Onwillekeurig moest ik grijnzen om Jake's smekende blik.

'Vooruit dan maar,' stemde ik met tegenzin in.

Jake sprong nog net geen gat in de lucht.

'Dank je wel!' riep hij uit, terwijl hij me een klap op mijn schouder gaf. 'Ik ga even wat aan mijn auto prutsen. Die maakte een wat verdacht geluid toen ik zonet naar huis reed.' Hij verliet de keuken via de achterdeur.

In één teug dronk ik mijn glas verder leeg en besloot vast met het eten te beginnen. Met tegenzin zocht ik alle ingrediënten bij elkaar.

Die avond at ik samen met Jake en Malcolm mijn zelfgemaakte curry. Na het eten verdween Malcolm – zoals gewoonlijk zonder ook maar iets tegen iemand te zeggen – gelijk weer naar boven. Zijn gezicht was ondoorgrondelijk achter zijn halflange, sluike, zwarte haar. Het was op zich al een wonder dat hij met ons aan tafel had gegeten. Dat gebeurde zelden. Ik denk dat de keren dat dat was gebeurd sinds de dood van onze ouders op een hand te tellen waren. Toen hij halverwege de trap was, stopte hij met lopen. Vragend keken wij zijn kant op. Hij draaide zijn hoofd, alsof hij iets wilde zeggen, maar keek niemand in het bijzonder aan. Toen vervolgde hij zijn weg naar boven weer zonder iets te zeggen. Jake en ik wisselden fronsende blikken uit.

Jake beloofde mij dat hij die avond de vaatwasser zou vullen, zodat ik meteen aan mijn huiswerk kon beginnen. Ik wilde voorstellen dat zelf nog even te doen, maar ik wist dat het verstandiger zou zijn om direct te beginnen met leren.

Vandaar dat ik me vlak na het eten meteen terugtrok in mijn kamer om alvast in kaart te brengen waar ik allemaal tegenaan liep, zodat ik gerichte vragen kon stellen aan Ashley zodra hij thuis was.

Om kwart over tien, toen ik me al moe voelde en eigenlijk graag wilde gaan slapen, kwam Ashley vol energie mijn slaapkamer binnenstormen.

In het begin dacht ik dat ik er nooit iets van zou gaan begrijpen, maar Ashley legde alles heel goed uit. Nog niet eens een uurtje later snapte ik alles van het hoofdstuk waar de toets over ging. In het boek stond alles zo ingewikkeld uitgelegd, maar wanneer Ashley het uitlegde, leek het allemaal zo eenvoudig. Ik hoopte maar dat dat gevoel morgen niet weg zou zijn.

Na het studeren liet ik me tevreden achterover op bed vallen. Voor het eerst in mijn leven had ik het gevoel dat ik wel een voldoende zou halen voor wiskunde. Voor zover ik het me kon herinneren, was dit de eerste keer dat ik een hoofdstuk uit mijn wiskundeboek daadwerkelijk begreep. Misschien moest ik Ashley vaker om hulp vragen.

Ik stond op om me om te kleden. Ik moest meteen naar bed gaan als ik goed uitgerust wilde zijn voor het proefwerk. Ik moest nog even doorzetten. Het was bijna zomervakantie.

Snel poetste ik mijn tanden, waarna ik mijn wekker zette en mijn bed in dook. Binnen enkele minuten viel ik al in slaap.

Tot mijn genoegen merkte ik de volgende dag dat de wiskundetoets echt een eitje was. Mijn pen vloog over het papier. Een van mijn klasgenoten keek mij half verbaasd, half geïrriteerd aan toen ik als eerste opstond om mijn toets in te leveren en het lokaal te verlaten. Ik liep naar de kantine, in de hoop Michelle daar te treffen. Ze had voor en tijdens de lessen van vanochtend geen woord met

Matthew gewisseld en, aangezien Matthew de hele ochtend bij mij had gezeten, had ik ook nog niet de kans gehad om met haar te praten.

Ik ging aan onze vaste tafel in de kantine zitten. Michelle en Matthew waren er nog niet. Ik besloot op hen te wachten, ook al was ik al uit. Ik zou wel een bus later nemen. Al snel – een kwartier voordat de pauze begon – kwam Matthew naast me zitten, met een grote glimlach op zijn gezicht.

‘Hoe ging de herkansing?’ vroeg hij.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Wel goed, denk ik.’ Matthew gaapte uitgebreid en ik grinnikte. ‘Laat geworden?’

Matthew knikte. ‘Maar wel gezellig.’

‘Mooi,’ zei ik droogjes. Ik vroeg me af of Michelle het net zo gezellig had gevonden. Dat hoefde ik natuurlijk niet aan Matthew te vragen. Hij had waarschijnlijk nauwelijks iets gemerkt van haar aanwezigheid.

Toen de bel ging en de kantine volstroomde, kwam Michelle mokkend naast me zitten.

‘Hoe was het gisteren?’ vroeg ik, hoewel die vraag volkomen overbodig was. Michelle had een gruwelijke hekel Gwen, Maddie en Stella.

Ze keek me nors aan. ‘Stom,’ was haar korzelige antwoord.

Ik keek haar vragend aan.

‘Maddie en Stella hadden de hele tijd commentaar op alles wat ik zei en deed,’ zei ze, op een toon alsof ze opgelucht was dat ze haar verhaal even kwijt kon. ‘Ze waren continu aan het smoezen, maar ze praatten zo luid dat het volgens mij gewoon de bedoeling was dat ik alles zou verstaan.’ Ze zuchtte overdreven en rolde met haar ogen. ‘Ik had gewoon niet mee moeten gaan.’

Ik begreep precies wat ze bedoelde. Maddie en Stella hadden er een sport van gemaakt om mensen op allerlei verschillende creatieve manieren te kwetsen. Wanneer ze anderen naar beneden haalden, voelden ze zich beter over zichzelf waarschijnlijk.

Op dat moment kwamen Gwen, Maddie en Stella de kantine binnen huppelen, verward in een – in hun ogen waarschijnlijk – belangrijk gesprek over de nieuwe kleren van Lucas Marino.

‘Hij is sowieso de knapste jongen van de school!’ verzuchtte Maddie bewonderend, terwijl zij en Stella aan onze tafel neerploften – weliswaar zo ver mogelijk bij Michelle en mij uit de buurt – en ons geen blik waardig keurden.

Stella liet uitgebreid weten dat ze het volkomen eens was met Maddie, wat Lucas betrof. Ze begon over zijn glanzende haar, dat blijkbaar perfect was, en vertelde trots dat ze hem vorige zomer een keer op het strand was tegengekomen en toen even met hem had gesproken. Daarna ging het er alleen nog maar over hoe groot ze de kans inschatten dat Lucas Maddie ooit mee uit zou vragen. Uit het verhaal kon ik niet opmaken of dat nou ging om Lucas zelf of om het feit dat hij een klas hoger zat dan zij en ze dan dus een ouder vriendje zou hebben. Dat laatste leek nogal zwaar te wegen voor Maddie.

Ondertussen was Gwen naast Matthew neergeploft en, na hem uitgebreid te hebben begroet, wendde ze zich tot mij.

‘Sara, je moet echt blij zijn dat je niet mee was gisteren!’ begon ze enthousiast te ratelen. ‘Het was wel gezellig hoor, maar die film was wel echt doodeng! O, mijn god, ik schok me continu dood, hè Matt? Ik heb bijna niet geslapen vannacht. O, maar wel echt een goede film, hoor! Als je de kans nog krijgt om ‘m te zien... Nou, eigenlijk

zou ik 'm maar niet gaan kijken, als je de komende tijd nog normaal wilt kunnen slapen...'

Ik probeerde een oprecht geïnteresseerde blik tevoorschijn te toveren, maar ik was bang dat het meer leek op een verformfaaide grimas. Gwen leek het echter niet te merken. Ze glimlachte verwachtingsvol naar me toen ze eindelijk was uitgesproken, maar toen ik niet meer dan een bevestigend geluidje maakte, wendde ze zich weer tot Matthew, om vervolgens tegen hem verder te ratelen.

Ik keek Michelle aan en zij rolde met haar ogen, hoewel ik wel dacht te zien dat ze onwillekeurig toch moest lachen.

'Daar is hij!' hoorde ik Stella ineens opgetogen sissen. Maddie en Gwen keken verrukt op, waarna Matthew zijn vriendin een verontwaardigde blik toewierp.

Als vanzelf keken Michelle en ik ook op.

Aan het einde van de gang kwam Lucas aanlopen. Een lange jongen, die een klas lager zat dan ik. Hij had kort, zwart haar, hagelwitte tanden, zag eruit alsof hij elke dag onder de zonnebank ging en was zo ongeveer de populairste jongen van de school. Ik begreep populariteitskwesities nooit echt zo goed, maar alle meisjes gedroegen zich alsof Lucas wereldberoemd was.

Quasinonchalant kwamen hij en zijn vrienden, die volgens mij Raymond en Dirk hetten, de kantine in gelopen. Haastig maakten een paar giechelende meisjes, die aan de tafel naast ons zaten, plaats voor hen, maar Maddie was eerder.

'Lucas!' riep ze opdringerig, alsof ze doodsbang was dat iemand haar voor zou zijn. Stella en Gwen wierpen haar verbaasde, doch bewonderende blikken toe.

Lucas draaide zich om en glimlachte een bijna lichtgevende glimlach naar Maddie. Hij mompelde iets tegen zijn vrienden en ze kwamen onze kant op. Lucas

schoof een stoel bij en ging tussen Maddie en Stella in zitten, terwijl de andere twee plaatsnamen tussen Gwen en Maddie in.

Maddie en Stella begonnen Lucas geanimeerd te vertellen en vragen te stellen over van alles en nog wat. Ik kon het niet volgen. Het leek wel of populaire mensen een andere taal spraken.

‘Hem wil ik ook wel eens op het strand tegenkomen,’ mompelde Michelle zachtjes tegen mij, met haar ogen op Lucas gericht, waarna ze zo on-Michelle-achtig giechelde, dat ik haar verbaasd en zelfs enigszins geschokt aankeek.

Ik fronste, terwijl ik toekeek hoe Michelle Lucas helemaal in zich op scheen te nemen. Michelle gedroeg zich nooit zo.

Ze zag mijn blik – nadat ze haar ogen van Lucas had weten los te scheuren – en trok geïrriteerd haar wenkbrauwen op, alsof ze zich opeens bewust werd van haar eigen gedrag.

‘Ga me nou niet vertellen dat je dat niet ziet!’ siste ze. Dat klonk al iets meer als de Michelle die ik kende.

‘Hij is wel... oké,’ zei ik stoïcijns. Michelle nam me in zich op vanuit haar ooghoeken, alsof ze me probeerde te betrappen op een leugen. Met grote, onschuldige ogen haalde ik mijn schouders op om mijn woorden kracht bij te zetten.

‘Ach, hij ziet toch niets in ons,’ grinnikte Michelle. ‘Hij kan niets zien voorbij die berg aan irritante, kleine derdeklassers.’

Ik onderdrukte een gegrinnik. Maddie wierp mij een vernietigende blik toe. Michelle en ik keken elkaar grijnzend aan. Ik had het vermoeden dat Michelles opmerking net iets te luid was geweest. Wie de bal kaatst...

Toen de bel ging, stonden Michelle, Matthew en Gwen op. Michelle en Matthew hadden nu een blokkade aardrijkskunde, een vak dat ik niet volgde. Ze wensten me een prettig weekend en vertrokken naar het lokaal.

Gwen probeerde Maddie en Stella mee te sleuren naar de les, maar ze leken Lucas absoluut niet met rust te willen laten. Ik zuchtte geïrriteerd en keek de andere kant op.

Uiteindelijk stonden Maddie en Stella op en, na wel tien keer te hebben gevraagd of Lucas écht niet mee kon naar de bioscoop deze zondag, wensten ze hem een fijn weekend, negeerden mij volkomen en liepen de gang in.

‘Fijn weekend, Sara!’ riep Gwen glimlachend, voordat ze achter haar vriendinnen aan huppelde.

‘Fijn weekend,’ mompelde ik terug. Ze was toch al buiten gehoorsafstand.

Ik bleef achter met Lucas en zijn vrienden, terwijl de kantine langzaam leegliep. Ik keek op mijn horloge. Ik had de bus al gemist. Ik was van plan geweest de bus van kwart over twaalf te nemen, maar ik had niet op de tijd gelet. De bus van kwart voor één dan maar.

‘Hé, man, ik spreek je later,’ hoorde ik de blonde vriend van Lucas zeggen, die volgens mij Raymond heette. Hij klopte Lucas op zijn schouder en liep de kantine uit.

‘Later,’ zei zijn andere vriend, die dan Dirk moest zijn. Hij haalde Raymond in en ze liepen samen naar de uitgang. Dirk leek tamelijk veel op Lucas, maar was veel stiller en misschien daardoor wel een stuk minder populair. Geen idee hoe dat werkte eigenlijk.

‘Later!’ riep Lucas hen na. Hij bleef bij mij aan tafel zitten en ik voelde gewoon dat hij me aankeek. Ik bleef voor me uit staren, naar niets in het bijzonder. Ik wist toch niet waar ik het over moest hebben met iemand als Lucas.

Maar toen flitsten mijn ogen een fractie van een seconde per ongeluk in zijn richting en hij greep zijn kans.

‘Sara, toch? Uit de vijfde?’ vroeg hij.

Ik knikte. ‘Lucas? Uit de vierde?’ vroeg ik, hoewel ik dat allang wist.

Hij leek verrast door het feit dat ik zijn naam kende en hij knikte. Hij stond op en ging op de stoel naast mij zitten. ‘Tussenuur?’ vroeg hij, waarschijnlijk alleen om de stilte te doorbreken.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik ben al uit, maar ik wacht nog even op de bus.’

Hij keek me grijnzend aan, maar zei niets.

‘Jij?’ vroeg ik toen maar, omdat de stilte al snel heel ongemakkelijk werd.

Even leek hij te aarzelen. ‘Ik wacht eigenlijk nergens op,’ gaf hij toe. Weifelend stond hij op. ‘Zal ik je anders een lift geven?’ vroeg hij, zo snel dat hij bijna over zijn eigen woorden struikelde. ‘Ik ben op de scooter.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik woon niet in de buurt.’

‘O,’ zei hij. Om een of andere reden leek hij teleurgesteld. ‘Maar ik vind het niet erg om even om te rijden, hoor,’ voegde hij eraan toe. ‘Het is geen moeite.’ Hij keek me vragend – bijna hoopvol – aan. Toen ik geen antwoord gaf, vroeg hij enigszins ongeduldig: ‘Rijd je mee of niet?’

‘Waarom ook niet?’ antwoordde ik snel en met tegenzin, omdat ik zo snel niet kon bedenken hoe ik zijn aanbod beleefd af kon slaan.

Ik stond op en liep achter Lucas aan naar buiten. Onderweg naar de parkeergarage legde ik hem uit waar ik woonde. Lucas woonde nog geen kwartier bij school vandaan, maar hij scheen het niet erg te vinden zo ver om te rijden. Hij haalde zijn knalblauwe scooter uit de stalling, gaf mij zijn helm en gebaarde dat ik achterop moest gaan

zitten. Toen ik de helm op had gezet en achterop was geklommen, startte hij de motor.

‘Moet jij geen helm op?’ riep ik boven de luide motor uit, terwijl ik mijn helm rechtzette.

Onverwachts trok hij op, waardoor ik me van schrik aan hem vastklampte. Ik hapte naar adem. Ik dacht niet dat een simpele scooter zo snel hoorde te gaan.

De koude wind sneed in mijn handen, terwijl ik Lucas de weg naar mijn huis wees. Toen hij mijn straat in reed, begon hij langzamer te rijden, omdat hij niet precies wist waar hij moest zijn. Toen we mijn huis naderden, gebaarde ik dat hij kon stoppen. Dat deed hij, en ik stapte af en gaf hem zijn helm terug.

‘Nu moet je dat hele eind weer terugrijden,’ mompelde ik. Hoewel hij erop had gestaan mij naar huis te brengen, voelde ik me wel wat schuldig.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Zolang het niet regent, maakt het mij niets uit.’

Plotseling begon het te regenen. En niet zo’n klein beetje ook. Lucas en ik schoten in de lach om die belachelijke timing.

‘Ga maar snel naar binnen!’ riep hij uit. Even leek het alsof hij zijn helm op wilde zetten, maar hij stond aarzelend aan de riempjes te friemelen. Ik bedacht me dat hij misschien graag binnen wilde schuilen. Misschien was het sowieso wel zijn bedoeling geweest om nog even mee naar binnen te gaan nadat hij me had thuisgebracht. Plotseling voelde het onbeleefd om hem niet uit te nodigen.

‘Wil je anders binnenkomen?’ vroeg ik opgelaten.

‘Dat hoeft niet, hoor,’ antwoordde hij onzeker. Hij lachte zijn bijna lichtgevende glimlach.

Ik voelde een vreemd soort mengeling van opluchting en afwijzing.

‘Ik bedoel, ik wil wel,’ zei hij vlug. ‘Maar ik wil je niet tot last zijn.’

‘Je bent me niet tot last,’ zei ik uit beleefdheid.

Even bleven we zo staan. Toen stapte Lucas van zijn scooter en zette de motor af. Hij reed de scooter de oprit op en parkeerde deze naast ons huis.

Snel opende ik de voordeur, zodat we naar binnen konden. Ik wees Lucas waar hij zijn jas kon ophangen, hing mijn eigen jas ook op en liep snel door naar de keuken om thee te zetten. Tot mijn genoegen was er nog niemand thuis. Jake zou vast vragen gaan stellen als hij mij binnen zag komen lopen met iemand als Lucas.

Lucas bleef de hele middag. We zaten samen op de bank, een beetje half naar de tv te kijken, terwijl we praatten over van alles. School, vrienden, werk... Lucas had zelf vrij weinig te vertellen, maar de stiltes waren zo ongemakkelijk, dat ik maar mijn best was gaan doen om zoveel mogelijk aan het woord te blijven.

Aan het einde van de middag vroeg hij hoe laat mijn ouders thuis zouden komen. Dat was schijnbaar iets wat ik hem nog niet had verteld. Ik legde hem uit hoe het zat. Dat mijn ouders vijf jaar geleden waren overleden en dat ik hier samen met mijn broers woonde. Zo te zien voelde Lucas zich ongemakkelijk, dus ik sneed snel een ander onderwerp aan.

Toen mijn broers 's avonds thuiskwamen, baalde ik ervan dat ik Lucas niet eerder naar huis had gestuurd. Zoals ik al had verwacht, begon Jake allerlei vragen te stellen. Uiteindelijk vroeg hij of Lucas zin had om te blijven eten. Lucas leek te twijfelen en keek mij vragend aan.

‘Mijn broer kan echt niet koken, hoor,’ grapte ik tegen Lucas. Zijn aanwezigheid had mij nu toch echt wel lang genoeg geduurd.

Lucas toverde een stralende tandpasta-glimlach tevoorschijn, negeerde mijn opmerking en wendde zich weer tot Jake. 'Nou, ik blijf graag eten, als het geen moeite is.'

'Natuurlijk is het geen moeite,' zei Jake opgewekt. Hij wierp mij een quasi-woedende blik toe vanwege mijn opmerking over zijn kookkunsten en verdween toen de keuken in.

'Aardige broers heb je,' zei Lucas, toen we die avond na het eten samen de vaatwasser inruimden.

Ik haalde mijn schouders op en knikte instemmend.

We praatten nog wat over onze plannen voor de zomervakantie. Ik vertelde dat Malcolm en ik thuisbleven. Jake en Ashley zouden drie weken naar Spanje gaan met wat vrienden.

Lucas vertelde dat hij twee weken met zijn ouders naar Italië zou gaan. Zijn vader kwam daar vandaan en Lucas was daar zelf ook geboren. Hij was al op jonge leeftijd verhuisd, maar ze gingen minimaal één keer per jaar terug. Hij bleek ook in dezelfde weken als mijn broers weg te gaan.

'Jammer, dan kun je dus niet op een van mijn wilde feestjes komen,' grapte ik droogjes.

'Ik was graag bij je langsgesproken,' merkte hij serieus op, alsof hij echt dacht dat ik het type was om wilde feestjes te geven. 'Jammer dat ik er dan niet ben. Maar als ik weer terug ben, kan ik misschien wel langskomen.'

Hij had mijn opmerking schijnbaar iets te serieus genomen, maar ik knikte langzaam.

'Misschien.'

Ondertussen hadden we alle vaat in de vaatwasser gezet. Ik zette de vaatwasser aan, terwijl Lucas het aanrechtblad schoonveegde.

‘Maar je bent dus helemaal alleen in de vakantie?’ vroeg Lucas. ‘Op Malcolm na dan, maar daar heb je ook niet erg veel aan, of wel?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Ach, ik vermaak me wel,’ zei ik. ‘Ik heb een bijbaantje. Misschien ga ik wel wat extra werken.’

‘Kan ook,’ zei Lucas. ‘Maar je kunt toch ook altijd met Matthew of Michelle afspreken? Tenminste, dat zijn jouw vrienden toch?’

‘Michelle gaat de hele zomer naar Japan,’ legde ik uit. ‘Haar vader, broer en zus wonen daar. En Matthew is alleen de eerste week beschikbaar, denk ik. Gwen gaat de eerste week van de vakantie met haar ouders weg en zodra ze terugkomt, zal Matthew wel de hele tijd bij haar zijn.’

‘En Maddie en Stella dan?’

Vanuit mijn ooghoeken keek ik Lucas aan om te zien of hij misschien een grapje maakte. Niets wees erop dat dat het geval was. Ik ging aan de eettafel zitten en hij plofte op de stoel naast mij neer. Hij keek me nog steeds vragend aan.

‘Maddie en Stella... zijn niet bepaald mijn vriendinnen,’ begon ik voorzichtig. Ik wist dat Lucas hen graag mocht.

‘O,’ zei hij verbaasd. Even keek hij ongemakkelijk om zich heen voordat hij verder sprak. ‘Ze zitten vaak in de pauze bij je aan tafel,’ zei hij, in een poging zijn gedachtegang te verklaren. ‘Ik ging ervan uit dat jullie vriendinnen waren.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Verre van.’

Lucas fronste even bedenkelijk, maar ging er gelukkig niet over door.